

РЕШЕНИЕ

№ 703

гр. Пазарджик , 18.08.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, XVII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ в
публично заседание на единадесети август, през две хиляди двадесет и първа
година в следния състав:

Председател: Ани Харизанова

при участието на секретаря Елена Пенова
като разгледа докладваното от Ани Харизанова Гражданско дело №
20205220102657 по описа за 2020 година

В исковата си молба и уточнителна такава срещу „РАЗЕТИТЕ ТРАНС“ЕООД с ЕИК 205912822 със седалище и адрес на управление град София, район Слатина, ул.“К.Л.“№2В, ет.6, ап.5, представлявано от управителя Р. Н. ИР. ищецът Г. Н. Г.. с ЕГН ***** от град Пазарджик ,ул.“О.М.“№2, вх.А, ет.5, ап.14 твърди, че е работил в ответното дружество по силата на трудов договор №5 от 31.01.2020г. на длъжност „шофьор тежкотоварен автомобил“ с основно месечно трудово възнаграждение в размер на 610лв.Трудовото му възнаграждение се е изплащало в брой, на ръка. Твърди, че на 21.09.2020г когато отишъл да получи трудовото си възнаграждение от фирмата му казали, че трудовото му правоотношение е прекратено и му отказали да му изплатят заплатите . Твърди се, че на 28.09.2020г на ищеца му била връчена заповед№9 от 21.08.2020г за прекратяване на трудовия договор като в документа като причини за прекратяване е вписано: молба т страна на служителя. Ищецът твърди , че такава молба не е подавал. Освен това като основание е вписано само чл.325, ал.1 от КТ , което е непълно – не е посочено коя точка. Заповедта за прекратяване е немотивирана. Посочено е да се изплати на основание чл.224 от КТ обезщетение за неползван платен годишен отпуск за 12 дни, което също не е изплатено на ищеца Твърди си, че ответникът не е изплатил на ищеца трудовото възнаграждение за месец юни 2020 г в размер на 610лв., за месец юли 2020г в размер на 610лв. и за месец август 2020г в размер на 457.50лв.Твърди се, че не му е изплатено обезщетение за неползван платен годишен отпуск 12 дни за 2020г в размер на 378лв.

Твърди се, че за периода, през който работил при ответника от 31.01.2020г до

24.08.2020г. ищецът е извършил курсове от България до Гърция и обратно както и от България до Румъния обратно и за месеците юни, юли и август 2020г., за които претендира трудово възнаграждение също е извършил международни курсове по посочените дестинации като за периода от 02.06.2020г до 19.08.2020г ответникът му дължи командировъчни в размер на 1159лв.

Твърди, че за периода от 24.08.2020г до 13.01.2021г е останал без работа поради незаконното му уволнение, поради което ответникът му дължи обезщетение на основание чл.225, ал.1 от КТ в размер на 3050лв.

Моли съда да постанови решение, с което да се признае уволнението за незаконно и същото да бъде отменено, да бъде възстановен ищеца на заеманата преди уволнението длъжно, да бъде осъден ответника да заплати на ищеца сумата от 3050лв., представляваща обезщетение за оставане без работа за периода от 24.08.2020г до 13.01.2021г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на исковата молба, да бъде осъден ответника да му заплати на основание чл.128,т.2 от Кт общо сумата от 1 677.50лв. представляваща неизплатено трудово възнаграждение както следва: за месец юни 2020г в размер на 610 лв., за месец юли 2020г в размер на 610лв. и за месец август 2020г в размер на 457.50лв., ведно със законната лихва върху тези суми, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата.Моли съда да бъде осъден ответника да заплати на ищеца на основание чл.215 от КТ сумата от 1159лв. , представляваща командировъчни разходи за периода от 02.06.2020г до 19.08.2020г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата. Моли се да бъде осъден ответника да заплати на ищеца сумата от 378лв. представляваща обезщетение за неползване на 12 дни платен годишен отпуск за 2020г, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата. Претендират се сторените по делото съдебно-деловодни разноски. В подкрепа на твърденията си ищецът ангажира доказателства.

В срока по чл.131 от ГПК от ответника не е подаден писмен отговор.

С писмена молба вх.№4880/19.03.2021г ищецът заявява, че оттегля иска си за възстановяване на работа. В съдебно заседание на основание чл.232 от ГПК съдът прекрати производството по делото по отношение на този иск. В съдебно заседание по искане на ищеца и на основание чл.214 от ГПК бе допуснато изменение на исковите претенции чрез тяхното намаляване като искът по чл.225, ал.1 от КТ се счита предявен за сумата от 2827.79лв., искът по чл.215 от КТ се счита предявен за сумата от 1 108.94лв., искът по чл.224 от КТ се счита предявен за сумата от 318.24лв. и искът по чл.128 за трудово възнаграждение за месец август 2020г се счита предявен за сумата от 435.71лв.

В съдебно заседание ответникът не изпраща представител и не изразява становище по исковите.

Пазарджишкият районен съд след като се запозна с изложените в исковата молба

фактически твърдения, след като съобрази становищата на страните и след преценка на доказателствата поотделно и в тяхната съвкупност при спазване на разпоредбата на чл.235 от ГПК прие за установено следното от фактическа страна:

Не е спорно между страните ,а и от представените делото писмени доказателства / трудов договор №5 от 31.01.2020г, длъжностна характеристика/ се установява, че считано от 31.01.2020г ищецът е работил при ответника по трудов договор със шест месечен срок на изпитване, който срок на изпитване е уговорен в полза на работодателя. Заемал е длъжността „шофьор тежкотоварен автомобил“. Между страните по трудовото правоотношение е било уговорено работно време при 8 часов работен ден, заплащане на основно месечно възнаграждение в размер на 610лв., платимо до 10 то число на месеца , следващ месеца на полагане на труд.

Със заповед №9 от 21.08.2020г на управителя на ответното дружество трудовото правоотношение на ищеца е прекратено, считано от 24.08.2020г. като за причини за прекратяване на трудовия договор е вписано: молба от страна на служител. Като правно основание за прекратяване на трудовия договор е вписано чл.325, ал.1 от КТ. В заповедта е посочено, че следва да се заплати обезщетение по чл.224, ал.1 от КТ за неизползван платен годишен отпуск в размерна 12 дни.

От представените по делото разпечатки от дигитални карти, неоспорени от ответната страна, се установява, че за исковия период 02.06.2020г до 19.08.202г ищецът е извършил курсове от България до Гърция и обратно и от България до Румъния и обратно. За извършване на международни превози по посочените дестинации по делото са ангажирани и гласни доказателствени средства чрез разпит на свидетеля Р.С.Н., който заяви, че с ищеца са били колеги като по едно и също време работели в ответната фирма като шофьори . Според свидетеля през месец юни 2020г ищецът пътувал до Румъния, през месец юли 2020 ищец извършвал международен превоз до Гърция и Румъния като курсовете му траяли по десетина дни. През месец август 2020г ищецът пътувал също до Гърция и Румъния. Свидетелят допълни, че ищецът не е искал да напуска работа, не е подавал молба за напускане, а е бил уволнен. По същият начин е бил уволнен и свидетеля.

За изясняване на спора от фактическа страна по делото бе изслушана съдебно-икономическа експертиза, чието заключение съдът кредитира като компетентно и обосновано изготвено и неоспорено от страните. Вещото лице е установило, че дължимото на ищеца брутно трудово възнаграждение за месец юни 2020г е 610лв., за месец юли 2020г е 610лв. и за месец август 2020г/ периода от 01.08.2020г до 24.08.2020г е в размер на 435.71лв. Дължимото обезщетение по чл.225 от КТ за периода от 24.08.2020г до 13.01.2021г. е 2827.79лв.дължимото обезщетение по чл.224, ал.1 от КТ з а12 дни неползван платен годишен отпуск за 2020г е в размер на 318.24лв. Вещото лице е установило, че на ищеца не са начислени и не са изплатени командировъчни пари както следва: за месец юни 2020г. общо 3 дни командировъчни 81 евро или 158.42лв., за месец юли 2020г общо 10 дни, командировъчни 270 евро или 528.06лв. и за месец август 2020г – общо 8 дни,

командировъчни 216 евро или 422.46лв. и сумарно дължимите суми за командировъчни възлизат на 1108.94лв.

В съдебно заседание, проведено на 11.08.2021г. съдът извърши констатация по оригинала на трудовата книжка на ищеца и установи, че в периода от 24.08.2020г до 13.01.2021г. ищецът не е встъпвал в трудово правоотношение с друг работодател. Считано от 14.01.2021г. ищецът е започвал работа при друг работодател.

Въз основа на така очертаната по делото фактическа обстановка от правна страна съдът прави следните изводи:

Предявени са обективно и кумулативно съединени иски с правно основание чл.344, ал.1, т.1 и 3 от КТ във вр.с чл.225, ал.1 от КТ, чл.224, ал.1 от КТ, по чл.242 от КТ във вр.с чл.128, т.2 от КТ и по чл.215 от КТ.

По предявените иски с правно основание чл.344, ал.1, т.1 и 3 от КТ съдът намира следното:

Следва да се разгледа главният конститутивен иск с правно основание чл.344, ал.1, т.1 от КТ за признаване на уволнението за незаконно и неговата отмяна, тъй като същият е обуславящ по отношение на иска по т.3.

По иска по чл.344, ал.1, т.1 от КТ правнорелевантните факти обхващат източника на трудовото правоотношение, страните между които това правоотношение е съществувало и фактическия състав за прекратяването му, законосъобразното приложение, на който уволненият работник или служител оспорва. Доказването на правомерността на уволнението с оглед разпределението на доказателствената тежест в производството по трудовия спор се възлага на работодателя.

Безспорно се установи, считано от 31.01.2020г ищецът е работел при ответника като е заемал длъжността „шофьор тежкотоварен автомобил “ по трудово правоотношение, учредено по реда на чл.70 от КТ- трудов договор със срок за изпитване.Срокът за изпитване е бил уговорен в полза на работодателя и за максималния законоустановен срок от шест месеца. В срока на изпитване работодателят извършва преценка за годността на служителя да изпълнява възложената му работа , която преценка не подлежи на съдебен контрол, а до изтичане на срока за изпитване , разполага с право да прекрати трудовия договор без предизвестие при условията на чл.71, ал.1 от КТ във всеки момент от изпълнението. За да възникне валидно уговорката за изпитване, в съдържанието на трудовия договор, освен задължителните реквизити по чл.66, ал.1 от КТ, следва по ясен и недвусмислен начин да се отрази , че трудовото правоотношение е със срок за изпитване като се посочи, че договорът се сключва при условията на чл.70, ал.1 от КТ или да се възпроизведе текстово основното съдържание на разпоредбата. От анализа на доказателствената съвкупност съдът прави категоричният извод, че между страните по делото е бил сключен трудов договор със срок за изпитване, който срок е изтекъл на 31.07.2021г.До изтичането на срока страната в полза

на която е уговорен има право да прекрати трудовия договор с писмено изявление, което следва да достигне до знанието на другата страна. Ако не стори това то съгласно чл.71, ал.2 от КТ трудовият договор се счита за окончателен. По делото липсват твърдения/ а и доказателства/ работодателят да е прекратил договора със срок за изпитване. Ето защо съдът намира, че считано от 31.07.2021г трудовото правоотношение между страните се е трансформирало в такова по безсрочен трудов договор. Тук е момента да се отбележи, че в тази насока е и постановената па чл.290 от ГПК съдебна практика / решение №716/27.12.2010г.по гр.д.№253/2010г по описа на ВКС/, според която договорът със срок за изпитване не е срочен договор по чл.68 от КТ. Той не се прекратява с изтичане на срока. Модатилетът“ срок за изпитване“дава възможност на страната, в полза на която е уговорен срока да прекрати договора до изтичането му или докато тече срока за изпитване съществуването на договора е несигурно/ той не е окончателно сключен, работникът не е окончателно приет, а зависи от волята на страната, в чиято полза е уговорен срока . Ако не бъде прекратен до изтичане на срока за изпитване, трудовият договор се счита за окончателно сключен като срочен или за неопределено време. Липсват доказателства, сочещи на извода, че след изтичане на срока по чл.70 от КТ е сключен срочен трудов договор в една от изрично предвидените му в чл.68 от КТ хипотези. При това положение настоящият съдебен състав приема, че трудовият договор между ищеца и ответното дружество се е трансформирал в трудов договор за неопределено време. Същият може да бъде прекратен на някое от основанията на чл.325, ал.1 от КТ. Съдът намира, че уволнителната заповед е немотивирана . В нея единствено като причина за прекратяване на трудовото правоотношение е вписано „молба от служителя“. Ищецът оспори да е подавал каквато и да е молба за прекратяване на трудовия договор. В тежест на работодателя бе да ангажира доказателства, обезпечаващи така отразеното в заповедта, което не бе сторено. В процесната заповед цифрово не е конкретизирано основание по чл.325, ал.1 от КТ. Не би могло да се приеме, че трудовият договор е прекратен по взаимно съгласие, тъй като ответникът не доказва факта на отправено от работника предложение за прекратяване на трудовото правоотношение като в тази насока не се ангажираха никакви доказателства нито гласни, нито писмени. Напротив от показанията на свидетеля Румен Николов се установи точно обратното, че ищецът нито е подавал молба за прекратяване на трудовото му правоотношение, за да бъде приета хипотезата на чл.325, ал.1т.1 от КТ като основание за прекратяване на трудовия договор, нито е искал да напусна. Едва при връчване на заповедта ищецът е разбрал, че е уволнен.

В контекста на изложеното дотук съдът прави правия извод, че уволнението на ищеца е незаконосъобразно. Искът по чл.344, ал.1,т.1 от КТ е основател и като такъв следва да бъде уважен, като следва да се признае за незаконно и да се отмени уволнението на ищеца , извършено със Заповед№9 от 21.08.2020г на управителя на ответното дружество.

По иска с правно основание чл.344, ал.1,т.3 от КТ във вр.с чл.225, ал.1 от КТ съдът намира следното:

Ищецът претендира на основание чл.225, ал.1 от КТ обезщетение за времето/ от 24.08.2020г до 13.01.2021г./, през което е останал без работа поради уволнението си в размер на 2827.79 лв. За да се уважи този иск следва да са налице следните предпоставки: уволнението на работника или служителя да е признато за незаконно. На второ място трябва да е налице вреда, подлежаща на обезщетяване, която се съизмерява с пропуснатото брутно трудово възнаграждение на работника или служителя за времето след уволнението, през което е останал без работа, но не за повече от шест месеца. На трето място следва да съществува причинна връзка между претърпените вреди и уволнението, която причинна връзка се предполага и не е необходимо да се установява.

Предвид изложените по-горе съображения уволнението на ищеца е признато за незаконно. В негова тежест е да докаже оставането си без работа, претърпените вреди и размера на тези вреди. Вредите представляват загубеното поради уволнението трудово възнаграждение. Оставането без работа е съществен елемент от фактическия състав на чл.225, ал.1 от КТ, който следва да се установи по несъмнен начин в процеса с допустимите в закона доказателства. Безспорно се установи, след извършена в съдебно заседание констатация по оригинала на трудовата книжка на ищеца, че през исковия период 24.08.2020г до 13.01.2021г. същият не е започвал друга работа по трудово правоотношение. Установи се, че заключението на вещото лице, че дължимото обезщетение за исковия период възлиза на сумата от 2827.79 лв.

Предвид изложеното искът по чл.344, ал.1 т.3 от Кт във вр.с чл.225, ал.1 от КТ е изцяло основателен, поради което следва да бъде уважен като следва да се осъден ответника да заплати на ищеца сумата от 2827.79 лв. обезщетение за оставането му без работа поради незаконното уволнение за периода от 24.08.2020г до 13.01.2021г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на предявяване на исковата молба-01.10.2020г до окончателното изплащане на сумата.

По иска с правно основание чл.224, ал.1 от КТ- за заплащане на обезщетение за неползван платен годишен отпуск- съдът намира следното:

По естеството си това обезщетение е сурогат на неползвания от уволненото лице платен годишен отпуск за периода преди уволнението, но заплащането му не е обусловено от неговата правомерност. С решението си по конститутивните иски иск по чл.344, ал.1, т.1 и т.2 от КТ трудовото правоотношение са възстановява във вида, в който е съществувало преди уволнението, но само в бъдеще, каквото е действието на конститутивните съдебни решения. При успешното провеждане на иска по чл.344, ал.1, т.2 от КТ възстановяването на трудово правната връзка е обусловено от явяването на работника в срока по чл.345, ал.1 от КТ за заемане на длъжността, на която е възстановен и ако не стори това трудовото му правоотношение се прекратява на основание чл.325, ал.1, т.2 от КТ. Със заплащане на обезщетението по чл.224, ал.1 от КТ правото на служителя реално да ползва отпуска, за който му е изплатено обезщетение се погасява, поради което и при евентуалното му завръщане на работа, той не може да го ползва. В дискрецията на ищеца/

уволнен работник/ е да прецени в какво съотношение да предяви този свой обективно съединен иск по чл.224 от Кт дали при условията на кумулативност или при условията на евентуалност. Ищецът го е предявил в условията на кумулативност. Същият в хода на съдебното производство оттегли иска си по чл.344, ал.1 т.2 от КТ. Правото на обезщетение по чл.224, ал.1 от КТ възниква при прекратяване на трудовото правоотношение като правомерността на това прекратяване е правно ирелевантно предвид развитите по –горе съображения ,които са съобразени с постановената по чл.290 от ГПК съдебна практика/ Решение №271/17.10.2012г по гр.д.№409/2011г на трето гр.о. на ВКС/. Тази предпоставка в настоящия случай е налице. Втората предпоставка за уважаване на иска е работникът или служителят реално да не е ползвал полагаемия му се платен годишен отпуск през календарната година на прекратяване на трудовото правоотношение или през предходните, поради което законодателят е предвидил в този случай работодателя да му заплати обезщетение съобразно броя на дните, неизползван платен годишен отпуск и предвид последното получено брутно трудово възнаграждение / това за предходния месец/ и на база среднодневното брутно трудово възнаграждение/ чл.224, ал.2 във вр. с чл.177, ал.1 от КТ/. Безспорно се установи след анализ на доказателствената съвкупност по делото, че ищецът не е ползвал 12 дни от полагаемия му се платен годишен отпуск за 2020г., за което и се следва като обезщетение, което според вещото лице възлиза на сумата от 318.24лв., която сума е в рамките на заявената искова претенция/ след направено от ищеца по реда на чл.214 от ГПК изменение на този иск/.

При това положение съдът намира, че предявения обективно съединен иск с правно основание чл.224, ал.1 от КТ / след допуснато по чл.214 от ГПК изменение/ се явява изцяло основателен и следва да бъде уважен като следва да се осъди ответника да заплати на ищеца сумата от 318.24лв., представляваща обезщетение за неползван платен годишен отпуск за 12 работни дни за 2020г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на исковата молба 01.10.2020г до окончателното изплащане на сумата.

По иска с правно основание чл.242 във вр.с чл.128, т.2 от КТ съдът намира следното:

Безспорно се установи, че страните по спора са били във валидно учредена трудово правна връзка през процесния период / месеците юни , юли и август 2020г. Безспорно се установи, а и този релевантен факт не бе спорен, че ищецът е престирали работната си сила при ответника, тоест полагал е труд , който труд съгласно разпоредбата на чл.242 от КТ е следвало да бъде възмезден от ответното дружество.Според разпоредбата на чл.128, т.2 от КТ работодателят е длъжен в установените срокове да заплаща уговореното трудово възнаграждение за извършена от работника работа, стига същият да е престирали добросъвестно своя труд- да не се е отклонявал от параметрите на уговорените в трудовия договор условия. Не се наведоха по делото възражения, нито доказателства от ответната страна при престация на своя труд ищецът да се е отклонявал от параметрите на уговорените с трудовия договор условия, тоест по смисъла на чл.75, ал.1 от КТ ищецът е изпълнявал добросъвестно своята престация, изразяваща се в предоставяне на работна сила. Поради

това за работодателя е възникнало насрещното задължение по чл.124 и чл.128 от КТ да заплаща уговореното трудово възнаграждение в установените срокове. Ответникът, носещ доказателствената тежест не установи факта на плащане на трудовите възнаграждения за процесните месеци. Установи се от заключението на вещото лице, че дължимите суми за трудови възнаграждения като брутни суми са както следва за месец юни 2020г в размер на 610лв., за месец юли 2020г в размер на 610лв. и за месец август 2020г в размер на 435.71лв.

Предвид изложеното исковете по чл.128,т.2 от КТ са изцяло основателни и следва да бъдат уважени като следва да бъде осъден ответника да заплати на ищеца горните суми, ведно със законната лихва върху всяка от тях, считано от датата на подаване на исквата молба-01.10.2020г до окончателното изплащане на сумата .

По иска по чл.215 от КТ съдът намира следното:

Съгласно разпоредбата на чл.215 от КТ при командироване работникът или служителът има право да получи освен брутното си трудово възнаграждение още и пътни , дневни и квартирни пари, при условия и размери , определени от Министерски съвет. Вземането за обезщетение по чл.215 от КТ е безсрочно парично задължение , което става изискуемо в деня на поканата.Макар и обусловено от наличието на трудово правоотношение между страните, правоотношението по повод на командироването на работника или служителя е самостоятелно правоотношение между страните , което се регулира от изрични правни норми. Приложимата в случая нормативна база е Наредбата за служебните командировки на шофьорите и стюардесите в чужбина при международните автомобилни превози на товари и пътници.

Безспорно се установи от съвкупният анализ на писмените и гласни доказателствени средства, а и този факт не бе спорен, че за периода от 02.06.2020г до 19.08.2020г. ищецът в рамките на трудовата си функция като „ шофьор на тежкотоварен автомобил“ е осъществявал превоз на товари в чужбина. Следователно за работодателят е възникнало задължението за заплащане на командировъчни пари, посредством които да се компенсират неудобствата, които работникът понася, полагайки труд извън местоживеенето си. Ето защо на основание чл.215 от КТ на ищеца се дължат командировъчни пари в съответствие с броя на дните, в които работникът е бил извън страната. От кредитираното заключение по изслушаната съдебно-икономическа експертиза, обсъдено по-горе се установи, че дължимите командировъчни пари са в общ размер от 1 108.94лв./ които са в рамките на заявената искова претенция след намаляването на размера на същата, допуснато по реда на чл.214 от ГПК/. Безспорно се установи, че дължимото обезщетение за командироване не е изплатено на ищеца. Ето защо този иск се явява основателен и следва да бъде уважен като следва да се осъди ответника да заплати на ищеца сумата от 1 108.94лв. представляваща обезщетение при командироване, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на исквата молба - – 01.10.2021г. до окончателното изплащане на сумата.

По разноските:

Предвид изхода на делото и на основание чл.78, ал.6 от ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати в полза на Районен съд-Пазарджик държавна такса в размер на 329.36 лв. по уважените искове/ от 50 лв. по неочения иск по чл.344,т.1 от КТ и 279.36лв. по осъдителните искове / и сумата от 250 лв. разноси за вещо лице.

Предвид изхода на делото и на основание чл.78, ал.1 от ГПК ответникът следва да бъде осъден за заплати в полза на ищеца сумата от 720 лв., сторени по делото разноси / заплатено адвокатско възнаграждение/

На основание чл.242, ал.1, предл.трето от ГПК съдът следва да допусне предварително изпълнение на решението в частта за присъденото обезщетение по чл.225, ал.1 от КТ,за присъдените трудови възнаграждения и командировъчни и за присъденото обезщетение по чл.224,ал.1 от КТ.

Воден от горното Пазарджишкият районен съд

РЕШИ:

ПРИЗНАВА уволнението на Г. Н. Г.. с ЕГН ***** от град Пазарджик, ул.“О.М.“№2, вх.А, ет.5, ап.14 , извършено със заповед №9 от 21.08.2020г на управителя на „РАЗЕТИТЕ ТРАНС“ЕООД с ЕИК 205912822 със седалище и адрес на управление град София, район Слатина, ул.“К.Л.“№2В, ет.6, ап.5, представлявано от управителя Р. Н. ИР. **ЗА НЕЗАКОННО И ГО ОТМЕНЯ.**

ОСЪЖДА „РАЗЕТИТЕ ТРАНС“ЕООД с ЕИК 205912822 със седалище и адрес на управление град София, район Слатина, ул.“К.Л.“№2В, ет.6, ап.5, представлявано от управителя Р. Н. ИР. **да заплати** на Г. Н. Г.. с ЕГН ***** от град Пазарджик, ул.“О.М.“№2, вх.А, ет.5, ап.14 на основание чл.344, ал.1т.3 във вр. с **чл.225, ал.1 от КТ сумата от 2 827.79лв.**, представляваща обезщетение за времето, през което е останал без работа поради уволнението за периода от 24.08.2020г до 13.01.2021г, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на исковата молба -01.10.2020г до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА „РАЗЕТИТЕ ТРАНС“ЕООД с ЕИК 205912822 със седалище и адрес на управление град София, район Слатина, ул.“К.Л.“№2В, ет.6, ап.5, представлявано от управителя Р. Н. ИР. **да заплати** на Г. Н. Г.. с ЕГН ***** от град Пазарджик, ул.“О.М.“№2, вх.А, ет.5, ап.14 на **основание чл.224, ал.1 от КТ** сумата от 318.24 лв.,

представляваща обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 12 дни за 2020г, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на исковата молба 01.10.2020г до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА „РАЗЕТИТЕ ТРАНС“ЕООД с ЕИК 205912822 със седалище и адрес на управление град София, район Слатина, ул.“К.Л.“№2В, ет.6, ап.5, представлявано от управителя Р. Н. ИР. да заплати на Г. Н. Г. с ЕГН *** от град Пазарджик, ул.“О.М.“№2, вх.А, ет.5, ап.14 на основание чл.242 във вр.с чл.128, т.2 от КТ следните суми: сумата от 610лв. неизплатено брутно трудово възнаграждение за месец юни 2020г, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба - 01.10.2020г до окончателното изплащане на сумата, сумата от 610лв., неизплатено брутно трудово възнаграждение за месец юли 2020г, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на исковата молба-01.10.2020г до окончателното изплащане на сумата и сумата от 435.71лв. неизплатено брутно трудово възнаграждение за месец август 2020г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на исковата молба-01.10.2020г до окончателното изплащане на сумата**

ОСЪЖДА „РАЗЕТИТЕ ТРАНС“ЕООД с ЕИК 205912822 със седалище и адрес на управление град София, район Слатина, ул.“К.Л.“№2В, ет.6, ап.5, представлявано от управителя Р. Н. ИР. да заплати на Г. Н. Г. с ЕГН *** от град Пазарджик, ул.“О.М.“№2, вх.А, ет.5, ап.14 на основание чл.215 от КТ сумата от 1 108.94лв., обезщетение за командировка за периода от 02.06.2020г до 19.08.2020г, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на исковата молба -01.10.2020г до окончателното изплащане на сумата.**

ОСЪЖДА „РАЗЕТИТЕ ТРАНС“ЕООД с ЕИК 205912822 със седалище и адрес на управление град София, район Слатина, ул.“К.Л.“№2В, ет.6, ап.5, представлявано от управителя Р. Н. ИР. да заплати на Г. Н. Г. с ЕГН *** от град Пазарджик, ул.“О.М.“№2, вх.А, ет.5, ап.14 сумата от 720 лв., сторени по делото съдебно-деловодни разноси.**

ОСЪЖДА „РАЗЕТИТЕ ТРАНС“ЕООД с ЕИК 205912822 със седалище и адрес на управление град София, район Слатина, ул.“К.Л.“№2В, ет.6, ап.5, представлявано от управителя Р. Н. ИР. да заплати в полза на Районен съд –Пазарджик държавна такса в размер на 329.36 лв. и 250 лв. разноси за вещи лица.

На основание чл.242, ал.1, предл.трето от ГПК допуска предварително изпълнение на решението в частта за присъденото обезщетение по чл.225, ал.1 от КТ, за обезщетение по

чл.224, ал.1 от КТ , присъдени трудови възнаграждения и за присъденото обезщетение по чл.215 от КТ.

Решението подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Окръжен съд-Пазарджик двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Пазарджик: _____